

KINGS OF SIN

KING OF PRIDE

A KEVÉLYSÉG

ANA HUANG

PASSION
VALOGATÁS

Ez a nő mindenben az ellentéte... és egyben a legnagyobb kísértés is az életében.

A visszafogott, fegyelmezett és jól nevelt.

Kai Youngnak sem ideje, sem energiája arra, hogy felfordulás legyen az életében – márpedig Isabella a lila hajával és a kínosan vicces beszólásaival maga a megtestesült káosz. Ráadásul karrierje is fordulóponthoz érkezett, és egy milliárdos vállalat örököséként nem engedheti meg magának, hogy egy nő miatt ne a legfontosabb feladataira koncentráljon. Isabella egy személyben megtestesít mindent, amit a férfi nem akarhat, mégis minden egyes pillantás, minden egyes érintés hatalmas kísértés, hogy megszegje a saját szabályait... és magáévá tegye.

A vakmerő, impulzív és életvidám.

Isabella Valencia még soha nem volt olyan buliban, ahol ne érezte volna jól magát, és soha nem találkozott olyan férfival, akit ne tudott volna levenni a lábáról... kivéve Kai Youngot. Mit számít? Hiszen egyáltalán nem is az esete. Ráadásul Kai annak az exkluzív klubnak az egyik vezetője, ahol ő csaposként dolgozik, így szigorúan tiltott gyümölcs. Ugyanakkor a hűvös külső alatt olyan férfi rejtőzik, akinek egyetlen érintésétől is elolvadna.

Isabella és Kai hiába is próbálnak ellenállni, képtelenek felülkerekedni a vágyaikon. Még ha ezért mindent fel is kell áldozniuk.

Ana Huang

nevét többször láthattuk már a USA Today, a The New York Times, valamint az Amazon bestsellerlistáinak élén. Műveiben lelkesen mutat be szenvedélyes párkapcsolatokat és igazi alfahím főszereplőket. Könyveiben széles skálán mozognak az érzelmek, a könnyed románcoktól egészen a komor jelenetekig.

Imád utazni, a szebbnél szebb úti célokot előszeretettel jeleníti meg történeteiben, és nem tud nemet mondani egy jó chai lattéra. Amikor nem olvas vagy ír, Ana rengeteget álmódzik, miközben próbálja megtalálni a következő kedvenc éttermét.

Tudj meg többet a könyvről:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Faltam. Imádtam. Rajongok érte. A King of Pride – A kevélység az eddigi legjobb »az ellentétek vonzzák egymást« könyv, amit olvastam, ráadásul tiltott szerelemmel fűszerezve. Már az előző részből is sejtettem, hogy Isabella és Kai története elképesztő lesz, és nem csalódtam. Az erotikus jelenetek igazán szenvedélyesek. Tényleg csak ajánlani tudom.”

Amazon

„A King of Pride – A kevélység a második a Kings of Sin sorozatban, és Ana Huang ismét bizonyítja, mennyire zseniális író. Egy nap alatt elolvastam a könyvet, és közben beleszerettem Kaiba és Isabellába is. Remélem, látom még őket a következő részekben.”

StoryGraph

„Elképesztő! Kai és Isabella kapcsolata a legegészségesebb és legdögösebb mind közül, amiket Ana Huang eddig papírra vetett. Kai elképesztő, és végre egy pasi, akiért nyilvánosan is rajonghatok!”

Goodreads

„Imádtam Kai brit komolyságát és Isabella lazaságát, a kémiajuk pedig hihetetlenül jól működött. Az erotikus jeleneteik igazán perzselőek lettek! De legjobban a kettejük kapcsolatának alakulását szerettem ebben a könyvben. Alig várom az új részeket!”

Maureen's Books

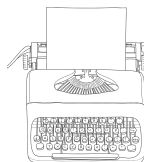
ANA HUANG

KING
OF
PRIDE
A KEVÉLYSÉG

— részlet —

1. FEJEZET

Isabella

Most akkor *nem* is használtad azt a sötétben világító óvszert, amit adtam?

– Nem. Bocs – viszonzta Tessa a kiakadt tekintetemet egy szórakozott pillantással. – Csak első randi volt. Egyébként meg honnan szerezted?

– A múlt hónapban osztogatták a neonkorcsolyás partin. – Azért mentem el arra a bulira, hogy hátha így kitörhetek kicsit a síkideg életemből. Na, nem így lett, de kaptam egy zacskó elragadóan vidám gumit, amikkel a barátnőimnek kedveskedhettem. Mivel én ugyebár egy ideje már önkéntes cölibátusban tengettem napjaimat, így csak másodkézből élvezhettem a szexet, bár ami azt illeti, úgy elég nehéz, ha ők nem működnek együtt.

– Miért osztogattak óvszert egy görkorcsolyás partin? – ráncolta a homlokát Tessa.

– Mert ezek a bulik a végén mindig orgiába torkollnak – mondtam. – Az egyik pasi ott húzta fel a farkára a jégpálya közepén.

– Most szopatsz!

– Nem én! – Feltöltöttem a piákat, aztán elfordultam, hogy eligazítsam a poharakat és a kupicákat. – Durva, mi? Amúgy jó buli volt, még ha pár dolgot, amiket ott láttam, egy jó hét alatt sem hevertem ki...

Rutinosan tettem a dolgom, nem is igazán figyeltem a mozdulataimra. Már egy éve dolgoztam pultosként a Valhalla Klubban, a világ gazdagjainak és hatalmasainak exkluzív társaságában. Nem sok ész kellett hozzá, a kezem szinte magától is el tudta végezni, amit kellett.

Hétfő este hat óra volt – máshol ilyenkor van az első *happy hour*, a Valhalla viszont tökre kriptá. Tessa és én ilyenkor dumáljuk ki a pletykákat, meg hogy mi volt a hétvégén.

Amúgy ezt a melót csak a pénz miatt csinálom, hiszen addig is kell élni valamiből, amíg ki nem adják az első könyvemet, de azért jó, hogy olyasvalakivel dolgozhatok, akivel jól kijövök. A korábbi munkatársaim általában tahók voltak.

– Azt a meztelen fazont még nem meséltem? – mondtam.
– Na, ő például az egyik olyan, aki *mindig* ott van az orgiákon.

– O-ó, Isa! – A nevem most valahogy egyáltalán nem tessásan hangzott, de már annyira benne voltam a mesélésben, hogy észre sem vettem.

– Mondjuk, nem gondoltam volna, hogy valaha is világitó pöcsöt fogok látni, de azt kell mondjam...

Udvarias köhögés szakított félbe.

Udvarias, *férfias* köhögés, azaz nem lehetett a kedvenc kollégám hangja.

Egyből bepánikoltam. Tessa újabb szorongó vinnnyogást hallatott, ami megerősítette azt, amit már a zsigereimben éreztem: egy klubtag az, nem a laza főnökasszonyunk, és nem is egy épp szünetet tartó biztonsági őr.

És tuti meghallotta, hogy világitó pöcsökről beszélek.

Baszki!

Rendesen égett az arcom. Na, ennyit arról, hogy befejezem a kéziratot. Abban a pillanatban az volt a leghőbb vágyam, hogy megnyíljon a lábam alatt a föld, és jó mélyre süllyedhessek.

De remegésnek még csak szikráját sem éreztem a lábam alatt, úgyhogy a pillanatnyi szénné égés után gyorsan kihúztam magam, az arcomra varázsoltam a legbájosabb csapos mosolyomat, és megfordultam.

A szám még el sem érte a megfelelő ívet, máris lefagytam. Megint. Mint egy honlap, amit nem sikerült rendesen betölteni.

Ugyanis nem egészen másfél méterre előttem, kissé zavartan, de olyan iszonyú jóképűen, ahogy szerintem egyetlen férfinak sincs joga kinézni, ott állt Kai Young.

Az a Kai Young, aki a Valhalla Klub vezetőségének nagyra becsült tagja, és egy több milliárd dolláros médiabirodalom örököse, az a Kai Young, akinek megvan az az idegtépő képessége, hogy *mindig* akkor bukkan fel, amikor tökre beégettem magam valami kínos dumával.

A szégyen vad lángokkal táncolt az arcomon.

– Bocsánat, hogy félbeszakítom a társalgást – mondta, semleges hangneme nem árult el semmit a beszélgetésünkkel kapcsolatos gondolatairól. – De szeretnék rendelni egy italt, ha szabad.

A mindent elsöprő vágy ellenére, hogy elbújjak a bárpult alá, amíg el nem tűnik, egyszerűen muszáj volt elolvadnom a hangjától. Mély, sima és bársonyos, finom brit akcentusba csomagolva, amely annyira elegáns, hogy a néhai királynő is megirigyelhette volna. És úgy vetette rá magát a véremre, mint hat pohár whisky.

A testem felforrósodott.

Kai kicsit felvonta a szemöldökét, ebből vettem észre, hogy annyira a hangjára koncentráltam, hogy még válaszolni is elfelejtettem. Tessa, a kis áruló dög, közben gyorsan eltűnt

a hátsó helyiségben. Simán otthagytott. *Ezek után lesheti, hogy még egyszer óvszert hozzak neki.*

– Hogyne, persze – köszörültem meg a torkomat, hátha ezzel kicsit enyhítem a feszültséget. – De attól tartok, nem szolgálunk fel sötétben világító gin-tonikot. – *Különösen UV-fény nélkül, amiben a tonik világíthatna.*

Értetlenül bámult rám.

– Csak mert a múltkor is épp a gu... szóval a védekezési módszerekről beszéltem, amikor így kértél tőlem egy italt – mondtam. *Semmi.* Ezzel az erővel a csúcsforgalomban megfigyelhető közlekedési dugók kialakulási mintáiról is beszélhettem volna, amennyi reakciót az arcán láttam. – Amikor eperízű gin-tonikot rendeltél, mert előtte én pont eperízű...

Egyre mélyebb gödörbe ástam magam. Egyáltalán nem akartam emlékeztetni Kait arra, amikor tavaly, az őszi gálán sikerült meghallania, ahogy épp az eperízű óvszerekről beszélek, csak hát *valamit* meg mondanom kellett, hogy eltereljem a figyelmét a jelenlegi óvszeres dumámról.

Tényleg le kéne állnom azzal, hogy a munkahelyen állandóan szexszel kapcsolatos témákról hadoválok.

– Mindegy – mondtam gyorsan. – A szokásosat?

Eltekintve attól az egyszeri eperízű gin-tonikjától, Kai mindig skót whiskyt ivott. Kiszámíthatóbb volt, mint egy Mariah Carey szám karácsonykor.

– Nem, ma nem – felelte könnyedén. – Inkább egy *Halál délutánt*. – Azzal megemelte a könyvét, hogy jól lássam a címet a megkopott borítón. *Akiért a harang szól.* Hemingway. – Ehhez jobban passzol.

A Hemingway nevéhez fűződő *Halál délután* koktél nem volt valami bonyolult: pezsgő és abszint. De az irizáló zöld színe annyira megközelítette a sötétben világítást, amennyire ez egy normális ital esetében egyáltalán lehetséges.

Hunyorogva néztem rá, mert nem voltam biztos benne, hogy ez most csak véletlen egybeesés, vagy csak szórakozik velem.

Kai visszabámult, de az arcáról továbbra sem tudtam leolvasni semmit.

Sötét haj. Éles vonások. Szikár testalkat és oly tökéletes öltöny, hogy az csakis egyedi készítésű lehetett. Kai maga volt az arisztokratikus kifinomultság, meg az ezzel járó brit sztoicizmus.

Általában elég jól tudtam olvasni az emberekben, de őt már egy éve ismertem, és még mindig kész rejtély volt számomra. Ez pedig jobban zavart, mint amennyire be akartam vallani magamnak.

– Egy *Halál délután*, máris adom – nyögtem végül.

Amíg én az italát készítettem, ő elfoglalta a törzshelyét a bárpult végében, és elővett egy jegyzetfüzetet a zakója zsebéből. A kezem szépen végigcsinálta a mozdulatokat, de a figyelmem megoszlott az ital és a magában olvasó férfi között. Időnként megállt, és jegyzetelt valamit.

Ez önmagában nem számított szokatlannak. Kai gyakran megjelent itt, kicsit olvasgatott és iszogatott egyedül az esti hajtás előtt. De az időzítés valahogy ma mégiscsak furcsa volt.

Ugyanis hétfő délután lévén három nappal és két órával voltunk a heti, pontosan időzített csütörtök esti érkezése előtt. Eltért a jól bevált mintától.

Márpedig Kai Young ilyet eddig *soha* nem csinált.

Kíváncsiság és furcsa légszomj lassította a lépteimet, amikor odavittem az italát. Tessa még mindig a hátsó helyiségben téblábolt, a csend pedig minden lépésemtől egyre jobban elnehezült.

– Jegyzetelsz? – A koktélt egy szalvétára tettem, és a jegyzetfüzetére pillantottam. Ott hevert a regénye mellett. A lapokon szép, precíz kézírás.

– Ja, lefordítom latinra. – Lapozott, és még egy mondatot lefirkált anélkül, hogy felnézett volna, vagy hozzányúlt volna az italhoz.

– Miért?

– Kikapcsol.

Pislogtam, biztos voltam benne, hogy rosszul hallottam.

– Most komolyan mondd, hogy lefordítani latinra egy ötszáz oldalas regényt, ráadásul kézzel leírni az egészet, az neked *kikapcsolódás*?

– Aha. Amúgy ha mentális kihívásra vágynék, akkor inkább egy közgazdasági tankönyvet fordítanék le. Fiktív művek fordítása nekem inkább szórakozás.

Olyan lazán vetette oda ezt a magyarázatot, mintha már vagy ezredszerre mondaná, mintha csak a zakóját dobta volna le egy kanapéra.

Én meg elkerekedett szemmel bámultam rá.

– Az igen. Nem is... – Nem találtam szavakat.

Mert addig oké, hogy a gazdagok néha hibbant hobbiakat űznek, de általában inkább szórakoztató különbségekben lelik örömüket, mint például pazar esküvők szervezése a háziállataiknak vagy pezsgőben fürödni, meg ilyenek. De Kai hobbija... az egyszerűen csak... *unalmas*, na!

A szája sarka megrándult, és a zavarodottságom mellett azért mégiscsak kezdett leesni. *Úgy látszik, ma ilyen nap van.*

– Most csak szívat, ugye?

– Nem egészen. Valóban kikapcsol a fordítás, de a közgazdasági tankönyvekért egyáltalán nem rajongok. Oxfordban elegendő lett belőlük – pillantott rám végre.

A szívem a torkomban dobogott. Közről olyan gyönyörű volt, hogy szinte fájt egyenesen a szemébe nézni. A sűrű fekete haja úgy simult a homlokára, mintha csak Hollywood fénykorából lépett volna elő. Az arccsontja élesen kirajzolódt, szögletes állkapcsa felett formás ajka halványan csillogott, a szemüveg mögött pedig a sötétbarna szempár tette

teljessé a látványt. E nélkül is vonzó lett volna, de kevesebb melegséggel, és úgy inkább félelmetes lett volna a tökéletessége, így viszont megközelíthetőnek, sokkal emberibbnek hatott.

Legalábbis amikor nem épp klasszikusok fordításával vagy a családja médiabirodalmának irányításával volt elfoglalva. Mert bármelyiket is művelte, akár szemüveggel, akár anélkül, abban aztán semmi *megközelíthető* nem volt.

A gerincemen furcsa bizsergés futott végig, amikor az italáért nyúlt. A kezem még mindig a pulton volt. Nem ért hozzám, de a testének melegét ugyanúgy éreztem, mintha megérintett volna.

A bizsergés aztán szétterjedt az egész testemben, vibrált a bőröm alatt, és hirtelen nehezemre esett a lélegzés.

– Isabella.

– Hm? – Most, hogy így belegondolok, miért kell Kainak egyáltalán szemüveg? Bőven van annyi pénze, hogy megengedhessen magának egy lézeres szemműtétet.

Na nem mintha így olyan nagy gond lenne a külsejével. Mert lehet, hogy kicsit unalmas, meg talán kicsit feszült is, de amúgy...

– Az az úriember a pult másik végében egy ideje már próbálja felhívni magára a figyelmedet.

Úgy csattantam vissza a valóságba, mint akit fejbe kólintottak. Amíg én Kait bámultam, új vendégek érkeztek. Tessa is beállt a pult mögé, és egy jól öltözött párt szolgált ki, míg egy másik klubtag türelmetlenül fészkelődött a helyén.

Basszus.

Magára hagytam a vidám tekintetű Kait, és odasiettem az illetőhöz.

Mire végeztem vele, már jött is a következő vendég, aztán még egy. A Valhallában is felpörgött a happy hour, úgyhogy nem maradt időm, hogy Kai dolgain törjem a fejem, meg azon, hogy neki mi a kikapcsolódás. Az elkövetkező négy

órában Tessa és én felvettük a szokásos ritmust, és gyakorlott mozdulatokkal szolgáltuk ki a tömeget.

A Valhalla tagságát száz főben maximálták, így itt még a legforgalmasabb éjszakák sem közelítették meg a káosznak azt a szintjét, amit azelőtt a belvárosi kocsmákban tapasztaltam. Ugyanakkor, noha kevesebben voltak, a klubtagok itt általában több kényeztetésre és egosimogatásra vágytak, mint egy átlagos egyetemista srác, vagy egy részeg agglegény. Kilenc környékén már így is alig álltam a lábamon, és pokolian hálás voltam, hogy aznap este csak félműszakot kellett lehúznom.

Ennek ellenére alig bírtam magammal, és időnként egyszerűen muszáj volt odapillantom Kaira. Máskor nem maradt tovább egy-két óránál, de most jól elvolt. Iszogatott és olyan kedélyesen beszélgetett más tagokkal, mintha ez lenne számára a legjobb hely a világon.

Itt valami nem stimmel. Az időzítésen túl ez a mai viselkedése valahogy nagyon nem illett bele abba a képbe, amit eddig mutatott magáról, és minél többet agyaltam rajta, annál inkább úgy tűnt, valami baj van: mintha valami nehéz súly nyomta volna a vállát, a két szemöldöke között apró barázdákat véltem felfedezni, és a mosolya is elég feszesnek tűnt.

Nem tudom, talán annyira sokkolt, hogy nem a megszkott időben láttam itt, vagy talán ezzel akartam meghálálni neki, hogy bár többször is kirúgathatott volna illetlen viselkedésért (azaz hogy szexről dumáltam munka közben), mégsem tette. Mindenesetre bármi is volt az oka, egyszerűen nem bírtam ellenállni a kísértésnek, és csak úgy vittem neki még egy italt amikor kicsit alábbhagyott a roham a bárpultnál.

Épp a legjobbkor. Az illető, akivel beszélgetett, pont lelépett, és Kai ismét magában üldögélt.

– Eperízű gin-tonik. A vendégem vagy – toltam elé a poharat. Viccnek szántam, gondoltam, ezzel kicsit feldobha-

tom, még ha az én kontómra megy is. – Nagyon úgy nézel ki, mint akire ráfét.

Kérdőn vonta fel a szemöldökét.

– Nem ilyenkor szoktál jönni – mondtam magyarázat gyanánt. – Pedig te aztán olyan vagy, mint valami óramű. Mindig ugyanakkor jössz, hacsak nincs valami zűr.

Szemöldökének íve kisimult, és a szeme sarkában apró ránc jelent meg. A szívem nagyot dobbant ettől a kedves látványtól. Eléggé váratlanul ért.

Ez csak egy mosoly. Nyugi már!

– Nem is tudtam, hogy ennyire számontartod az időbeosztásomat – mondta Kai, és a hangja nyomokban jókedvet is tartalmazott.

Aznap este másodszor éreztem, hogy lángol az arcom. *Így legyen az ember lánya irgalmas samaritánus.*

– Nem tartom számon – mondtam védekezően. – Csak amióta itt dolgozom, minden héten bejöttél a bárba, de hét-főn még soha nem láttalak. Pusztá megfigyelés. – Na, itt kellett volna leállnom, de a szám tovább beszélt, mielőtt még befoghattam volna. – Nyugi, nem vagy az esetem, szóval ne félj, nem hajtok rád, vagy ilyesmi.

Amúgy ez igaz is volt. Jó, vonzónak találtam, de én jobb szerettem a kicsit durvább fazonokat. Ő inkább volt prúd, mint nyomulós. De még ha nem is lett volna ilyen, a klubtagok és az alkalmazottak között itt szigorúan tilos a kavarás, nekem meg eszem ágában sem volt megint felforgatni az életemet egy pasi miatt, kösz szépen! De ettől még az áruló kis hormonjaim miatt folyton sóhajtoznom kellett, ahányszor csak megláttam. Rohadt idegesítő volt.

– Jó tudni. – Az a bizonyos vidámság a hangjából most valahogy tisztábban kihallatszott, ahogy az ajkához emelte a poharat. – Köszönöm. Nem tudom, miért, de nekem valamiért a gyenge pontom ez az eperízű gin-tonik.

Ezúttal a szívverésem nem felgyorsult, hanem leállt, még ha csak a másodperc töredékére is.

A gyenge pontja? *Ezt most meg hogy értette?*

Nem értette sehogy, baszki – morogta egy hang a fejemben. *Az italról beszélt, nem rólad. A pali amúgy sem az eseted.*

Most akkor mégiscsak emlékszik rá?

Jaj, fogd már be te vészmadár!

Nagyszerű! A belső hangok most már vitatkoznak is a fejemben! Nem is tudtam, hogy több is van belőlük. Ha ez nem annak a jele, hogy sürgősen ki kell aludnom magam egy újabb, a kéziratom fölötti görnyedéssel töltött, átvirrasztott éjszaka helyett, akkor nem tudom, mi.

– Egészségedre! – mondtam kissé megkésve. A pulzusom a fülemben dobolt. – Azt hiszem, nekem most...

– Bocs, hogy elkéstem! – Egy magas, szőke fickó vágódott Kai mellé a bárszékre, a hangja olyan jeges volt, mint a kabátjára tapadó késő szeptemberi hideg. – Elhúzódtott a megbeszélés.

Gyorsan rám pillantott, majd megint Kai felé fordult.

Sötét, aranyszőke haj, tengerészkék szem, tiszta Calvin Klein modell, a hozzá tartozó *Titanic*-jéghegy melegségével. Dominic Davenport, a Wall Street sztárja.

Egyből megismertem. Ezt az arcot is nehéz lett volna elfelejteni, még ha a szociális készségek terén voltak is jelentős hiányosságai.

A megkönnyebbülés és a csalódás idegesítő érzése egyszerre söpört végig rajtam, amiért belerondított a beszélgetésünkbe, de persze nem vártam, hogy Kai még mondjon valamit. Átslattyogtam hát a pult másik végébe, és rohadtul zavart, hogy az a *gyengepont*-beszólása ennyire beette magát az agyamba, mintha mégiscsak több lett volna egy ártatlan megjegyzésnél.

Amúgy meg, ha ő nem az esetem, akkor én aztán *tuti* nem vagyok az övé. Hiszen olyan nőekkel randevúzhat, akik jó-

tékonysági bizottságokban üldögélnek, a Hampton-vidéken nyaralnak, és a gyöngysorukat is a Chanel kosztümjükhöz választják. Amivel amúgy nincs is semmi baj, csak ez rohadtul nem én vagyok.

A szavaira adott eltúlzott reakciómat az önkéntes cölibátusom számlájára írtam. Annyira ki voltam már éhezve az érintésre és egy kis gyengédségre, hogy szerintem már attól is begerjedtem volna, ha az a cowboy egyszer rám kacsint, aki félmeztelenül szokott lófrálni a Times Square-en. Ennek az egésznek semmi köze Kaihoz!

Aznap este már nem is mentem vissza a pultnak arra a részére, ahol ő ült.

Szerencsére, mivel aznap félműszakban voltam, korán leléphettem. Öt perccel tíz előtt átadtam mindent Tessának. Elbúcsúztam tőle, kihoztam a táskámat a hátsó helyiségből, és mindezt úgy, hogy egyetlen egyszer sem néztem arra a bizonyos milliárdosra, aki rajongott Hemingwayért.

Megesküdtem volna, hogy távozáskor éreztem a sötét szemeket a hátamon, de nem fordultam meg, hogy meg is bizonyosodjak róla. Vannak dolgok, amiket jobb nem tudni.

Az előcsarnok késő este csendes volt és üres. A kimerültségtől majdnem leragadt a szemem, de ahelyett, hogy a kijárat és az ágyam kényelme felé rohantam volna, balra fordultam, a főlépcső irányába.

Tudtam, hogy rohadtul haza *kellene* mennem, hogy meglegyen az írásból a napi adag, de nem tehetek róla, ehhez nekem előbb inspirációra volt szükségem. Nem bírtam koncentrálni sem, annyira bestresszeltem attól, hogy ha hazamegyek, akkor majd egy tök üres lappal kell szembenéznem.

Eddig a szavak szinte maguktól jöttek. Az erotikus thrillerem háromnegyedét nem egészen fél év alatt megírtam. Aztán átolvastam, és tökre utáltam, úgyhogy kikukáztam az egészet, és egy új projektbe kezdtem. Sajnos az a kreativitás, ami az első nekifutáskor még megvolt, pillanatok alatt semmivé lett.

Mostanában már az is óriási eredménynek számított, ha egy nap kétszáz szót képes voltam megírni.

Felmentem a második emeletre.

A klub szolgáltatásait az alkalmazottak természetesen normál időben nem vehették igénybe, de míg a bár hajnali háromig nyitva volt, az épület többi részét este nyolckor lezárták a tagok elől. Úgyhogy nem szegtem meg semmilyen szabályt azzal, hogy felkerestem a kedvenc helyiségemet, hogy egy kicsit kifújjam magam.

Lábam alatt vastag perzsaszőnyeg. Elhaladtam a biliárdterem, a szépségszalonn és a párizsi stílusú társalgó mellett, míg el nem értem az ismerős tölgyfaajtót. A sárgaréz gomb hűvösen simogatta a kezemet, ahogy benyitottam.

Tizenöt perc. Csak ennyi kell. Aztán hazamegyek, lemosom magamról ezt a hosszú napot, és nekiállok az írásnak.

De ahogy az már csak lenni szokott, az idő megszűnt létezni, amikor leültem. A tizenöt percből harminc lett, aztán negyvenöt, és annyira belemerültem abba, amit csináltam, hogy észre sem vettem, amikor mögöttem kinyílt az ajtó.

Csak hát, akkor már késő volt.

2. FEJEZET

Kai

Ugye nem azért hívtál ide, hogy megnézzem, ahogy vagy tizedszerre olvasod ezt a Hemingwayt? – nézett megvetően a könyvemre Dominic.

– Nem is láttál még soha Hemingwayt olvasni. – Körbenéztem a bárban, de Isabella már átment egy másik vendéghez, csak a gin-tonik maradt utána.

Az eperszemek lustán lebegtek az italban, élénkvörös árnyalatuk élesen elütött a bárpult tiszteletparancsolóan sötét tónusától. Általában kerültem az édes italokat, a skót whisky ízvilága és matt borostyánja sokkal jobban megfelelt az ízlésemnek. De mint mondtam, ez a konkrét íz a gyenge pontom volt.

Oké, de ha mégis meggondolnád magad, hoztam neked pár eperizű óvszert. Magnum méret, és bordázott, hogy még nagyobb legyen az él...

Bocsánat, hogy félbeszakítom, de szeretnék még egy italt kérni.

Gin-tonikot. Eperizűt.

Csaknem elmosolyodtam, ahogy eszembe jutott Isabella döbbsent arckifejezése. Tavaly ősszel a gálán sikerült pont akkor félbeszakítanom, amikor a barátnőjével, Viviannel az óvszerekről beszélgetett, és szinte még most is láttam magam előtt.

Egyébként, ha tetszik, ha nem, *minden* interakciónkra pontosan emlékszem. Ez a nő úgy csapódott az életembe, mint egy tornádó, amikor idekerült a Valhallába, mindjárt az első műszakja alatt elszúrta az italomat, és én azóta nem bírom kiverni a fejből.

Bosszantó.

– Oké, személyesen még tényleg nem – vontam ismét magára a figyelmemet Dominic, miközben az öngyújtójával játszott. Nem is dohányzott, mégis úgy hordta magával ezt az öngyújtót, mint valami talizmánt. – De el tudom képzelni, hogy minden este ezt csinálod, amikor befészkeled magad a könyvtárdba.

Egy mosoly tört utat magának az arcomon.

– És mondd csak, gyakran szoktál azon töprengeni, hogy mit csinálok a könyvtárban?

– Csak amikor eszembe jut, hogy milyen szánalmas az életem.

– Mondja a munkamániás, aki éjszakáinak nagy részét az irodájában tölti. – Kész csoda, hogy a felesége, Alessandra bírja ezt. Simán szentté is avathatnék érte.

– Miért? Nagyon is szép az irodám. – Öngyújtó kattant. Visszacukja. Az aprócska láng épp csak fellobbant, a következő pillanatban pedig máris gyorsan halált halt Dominic kezében. – Most is ott lennék, ha nem hívtál volna. Miért kellett engem hétfőn este ilyen sürgősen iderendelni?

Csak kértem, hogy jöjjön el, egyáltalán nem rendeltem ide, de nem álltam le vitatkozni. Bedugtam a tollat, a füzetemet meg a puhakötésű könyvet a zakóm zsebébe, majd egyből a lényegre tértem.

– Ma hívtak.

Dominic unott arckifejezése rögtön semmivé lett, és a szemében érdeklődés szikrája csillant.

– Mi? Ilyen gyorsan?

– Igen. Öt jelölt van, én vagyok az egyik. Döntés négy hónap múlva.

– Mindig is tudtad, hogy nem lesz könnyű menet – simogatta az öngyújtója kerekét. – De szerintem a szavazás tiszta formalitás lesz. Tuti, hogy téged választanak.

Erre csak egy semleges nyögést hallattam.

A Young család elsőszülött gyermekeként és a vállalat feltételezett örököseként az egész életem ama várakozás jegyében telt, hogy egy nap én leszek a vezérigazgató. De a terv szerint csak öt-tíz év múlva kellett volna átvennem a céget, nem négy hónap múlva.

A szorongás újabb hulláma söpört végig a mellkasomon.

Leonora Youngnak eszébe sem volt ilyen korán kiadni a kezéből az irányítást.

Hiszen még csak ötvennyolc éves. Vág az esze, az egészségre rendben, a felügyelőbizottság is imádja. Eddig szinte csak a munkájának élt, na meg annak, hogy engem a nősüléssel csesztessen, ehhez képest ma délután közli velem és négy másik vezetővel, hogy közülünk fogják kiválasztani a következő vezérigazgatót.

Minden előzetes figyelmeztetés nélkül. Részleteket nem is mondott, csak a szavazás időpontját.

Zavartan nyúltam gin-tonikos poharamért, furcsa vigaszt keresve finom íveiben.

– És ez mikor lesz nyilvános? – kérdezte Dominic.

– Holnap. Úgyhogy most négy hónapon át mindenki árgus szemekkel lesi majd, hogy mit baszok el. De azt aztán leshetik. Semmit. Ahhoz én túl jó vagyok.

Persze volt még négy jelölt, de a pozíció úgyis az enyém lesz. És nemcsak azért, mert Young vagyok, hanem mert én

vagyok a legjobb. Az észak-amerikai divízió elnökeként elért eredményeim önmagukért beszélnek. Mi hoztuk a legnagyobb profitot, nálunk volt a legkisebb a veszteség, és a legjobb újításokkal is mi büszkélkedhettünk, még ha egyes felügyelőbizottsági tagok nem is mindig értettek egyet a döntéseimmel.

Ami tehát a szavazás eredményét illeti, amiatt nem aggódtam, csak az időzítés, az nem stimmel. És ettől az, aminek a szakmai karrierem csúcsát kellett volna jelentenie, sokkal inkább szorongással teli mocsárnak tűnt.

Ha Dominic észlelte is rajtam a visszafogott lelkesedést, nem tette szóvá.

– Jól van, akkor holnap jó nap lesz a tőzsdén. – Szinte láttam, ahogy a fejében már futnak a számoszlopok.

Régebben inkább Dantét hívtam volna, és jól kipüföltük volna egymásból a stresszt a ringben, de amióta megnősült, nehezebb elrángatni Viviantól egy ilyen be nem tervezett meccsre, mint egy csontot elvenni egy vérebtől.

Talán jobb is így. Dante simán átlátna a szitán, Dominic viszont csak a tényekkel és a számokkal foglalkozik. Ami nem rengette meg a piacokat, vagy nem hizlalta a bankszámláját, arra rá se hederített.

Elgondolkodva kortyolgattam az italomat, amíg ő a jóslatait ecsetelte. Épp letettem a poharat, amikor egy hatalmas hahotázás vonta magára a figyelmemet.

Elnéztem Dominic válla felett, és tekintetem Isabellán állapodott meg, aki a bárpult másik végében egy kozmetikai cég örökösnökjével beszélgetett. Mondott valamit, amitől az amúgy visszafogott hölgyemény vigyorogni kezdett, és a következő pillanatban már úgy hajoltak egymás felé, mint a legjobb barátnők, akik ebéd közben a legújabb pletykákat osztják meg egymással. Időnként Isabella vadul gesztikulált, majd megint a jellegzetes nevetése töltötte be a teret.

A hang kíméletlenül tört utat magának a mellkasomba, és jobban feltüzelt a véretem, mint az ital, amit nemrég a kezembe adott.

Lila-fekete hajával, huncut mosolyával és bal csuklójának belsejét díszítő színes tetoválásával nagyjából annyira nem illett ebbe a környezetbe, mint gyémánt a kavicsok közé. De nem azért, mert pultos volt egy milliárdosokkal telezsúfolt helyiségben, hanem mert egyszerűen túl fényesen csillogott a Valhalla hagyományosan komor falai között.

Attól tartok, nem szolgálunk fel sötétben világító gin-tonikot.

Halvány mosoly kúszott az ajkamra, de gyorsan elnyomtam.

Isabella merész volt, lobbanékony, és úgy általában minden, amit én kerülni szoktam, ha ismerősökről, főleg ha nőkről van szó. Igen, nekem fontos a jó modor. Márpedig az tőle igencsak távol áll, ahogy az már abból is látszik, hogy előszeregettel beszél a szexről a lehető legalkalmatlanabb helyzetekben.

Mégis volt benne valami, ami úgy vonzott, mint egy szíren a tengerészt. Veszélyes és pusztító lenne persze, de annyira szép, hogy szinte már megérné.

Szinte.

– Dante tud róla? – kérdezte Dominic. Időközben a végére ért a piaci elemzésének, aminek nagyjából csak a felét hallottam, és most épp e-mailekre válaszolt a telefonján. Nem ismerek még egy ilyen palit, aki ennyit képes a munkájával foglalkozni.

– Még nem – mondtam, és közben figyeltem, ahogy Isabella elszakad az örökösnytől, és a kasszánál matat valamit. – Randi estet tart Viviannel. Kerek perccel kijelentette, hogy senki nem zavarhatja, csak ha az illető épp haldoklik, de az is csak akkor, ha egyébként a névjegyzékében szereplő összes többi személy nem veszi fel.

– Ez rá vall.

– Ühüm – motyogtam zavartan.

Isabella még beütött valamit a pénztárgépbe, odaszólt a kollégájának, majd eltűnt a hátsó helyiségben. Valószínűleg vége a műszakjának.

Enyhe remegést éreztem a gyomromban. És hiába is próbáltam másra fogni. Amit éreztem, nem más volt, mint csalódottság.

Majdnem egy teljes évig sikeresen tartottam a távolságot Isabellától, a görög mitológiát pedig elég jól ismertem ahhoz, hogy tudjam, milyen szörnyű sors vár azokra a tengerészekre, akik meghallják a szirének csábító énekét. A legrosszabb dolog, amit ebben a pillanatban tehettem, az az, hogy utána-megyek. De hát...

Eperízű gin-tonik. A vendégem vagy. Nagyon úgy nézel ki, mint akire ráfér.

Bassza meg!

– Bocs, hogy ilyen gyorsan lelépek, de eszembe jutott egy sürgős ügy, amit még muszáj elintéznem – pattantam fel, és felkaptam a zakómat. – Majd még dumálunk, oké? A vendégem voltál.

– Persze. Amikor csak akarod... – mondta Dominic, akit egyáltalán nem hatott meg a hirtelen távozásom. Fel se nézett a telefonjából. – Sok szerencsét a holnapi bejelentéshez.

Egy darabig még hallottam a hátam mögött, ahogy megint az öngyújtójával játszik, de aztán a hang beleveszett a terem morájába. Amikor kiléptem a folyosóra, már csak a saját lép-teim zaja kísért tovább.

Nem igazán tudtam, mi lesz, ha utolérem Isabellát. Közös ismeretségeink ellenére – a legjobb barátnője Vivian, azaz Dante felesége –, közvetlenül nem állunk úgy kapcsolatban egymással. De ez a hír a közelgő vezérigazgatói pozícióról valahogy kibillentett az egyensúlyomból, akárcsak a váratlan figyelmessége azzal az itallal.

Nem voltam hozzászokva, hogy az emberektől úgy kapjak valamit, hogy semmit nem várnak érte cserébe.

Kegyetlen mosoly ült ki az arcomra. Mit is árul el ez az életemről, hogy az estém fénypontja az, amikor egy alkalmi ismerősöm meghív egy italra?

Komótos léptekkel haladtam fel a lépcsőn, a szívem egyenesen vert, pedig egy belső hang egyre sürgetőbbben kérte, hogy azonnal forduljak vissza és rohanjak a másik irányba.

Csak a megérzéseimre hallgattam. Lehet, hogy nincs is itt, nekem meg aztán tényleg semmi okom rá, hogy itt keresgéljem, de a szokásos visszafogottságomat most háttérbe szorította ez az ismeretlen sürgető érzés. Muszáj volt kezdenem valamit ezzel a frusztráló vágyakozással, és ha már azt képtelen voltam kideríteni, mi történik az anyámmal, akkor legalább arra keressék magyarázatot, hogy bennem mi zajlik. Mi van Isabellában, ami ennyire megfog engem? Lehet, hogy ma este erre a kérdésre könnyebben megtalálom a választ.

Anyámmal beszéltem külön is a konferenciahívás után, és megnyugtató, hogy minden rendben vele. Nem beteg, nem haldoklik, nem is zsarolja senki. Egyszerűen csak úgy érzi, eljött a változás ideje.

Bárki más esetében kételkedtem volna ebben, de anyám nem az a szeszélyes típus. Mindig megfontoltan cselekszik. Bár ez a lépés most egyáltalán nem vallott rá. Viszont azt is láttam, hogy nem hazudik. Elég jól ismerem, hogy észrevegyem, ha titkol valamit, de most nem láttam rajta semmi gyanúsat.

Merengve ráncoltam a homlokomat. Ez valahogy akkor sem áll össze.

Ha nem az egészségi állapota miatt, és nem is zsarolják, akkor ugyan mi lehet a háttérben? Nézeteltérés a felügyelőbizottsággal? Egyik napról a másikra elege lett abból, hogy egy több milliárd dolláros vállalatot irányít már évtizedek óta? Egy földönkívüli vette át az irányítást felette?

Annyira elmerültem a gondolataimban, hogy észre sem vettem a zongora lány hangjait, csak amikor már ott álltam az ajtónál, amely mögül a zene kiszűrődött.

Szóval itt van.

A szívverésem is elakadt egy pillanatra, de olyan gyorsan és könnyedén állt helyre, hogy szinte fel sem tűnt. Borongós hangulatomat felváltotta a kíváncsiság, majd a csodálkozás, ahogy a hangok megtalálták helyüket az emlékeimben.

Beethoventől játszott a Hammerklaviert, az egyik legnehezebb zongoraszonátát. És milyen jól!

A döbbenettől szinte levegőt is alig kaptam.

Nem sokszor volt szerencsém hallani a Hammerklaviert a megfelelő tempóban, és hogy Isabella ilyen művészi szinten zongorázik, egy pillanat alatt eloszlatta minden kételyemet.

Ezt egyszerűen látnom kell.

Pillanatnyi tévovázás után megfogtam a kilincset, lenyomtam, és beléptem.

3. FEJEZET

Kai

A zongoraterem ugyanolyan pompás volt, mint bármelyik másik a klubban, földig érő, fényűző bársonyfüggönyökkel és drapériákkal, az arany gyertyatartók szelíden világították meg a sötétrózsaszín falakat. A színpad közepén egy pompás Steinway állt, csiszolt, fekete íveit ezüstös kézzel simogatta a holdfény.

És ott ült előtte Isabella, nekem háttal, az ujjai pedig olyan sebességgel jártak a billentyűkön, hogy nézni is szédítő volt. Épp ekkor kezdte meg a szonáta utolsó tételét.

Egy merész trilla jelezte az első téma kezdetét, amely a következő kétszázvalahány páratlan ütem során variálódott, megnyúlt, és a feje tetejére fordult. Aztán csend lett, mielőtt a második téma felcsendült.

Puha, kísérteties, méltóságteljes...

Mígnem aztán az első téma ismét visszaköszönt, rohanó hangjai olyan erővel söpörtek végig a másikon, hogy az nem maradhatott életben. Majd a két téma egymás köré csavarodott, temperamentumuk homlokegyenest ellentétes, mégis

megmagyarázhatatlanul szép volt, ahogy összekapcsolódnak, egyre magasabbra és magasabbra és magasabbra törve...

Végül jött a zuhanás, a párhuzamos skála szabadesése, majd a kettős trillák és az oktávugrások a nagy fináléban.

Dermedten bámultam, a pulzusom az egekbe szökött, pusztán attól, hogy a lehetetlennek voltam szem- és fültanúja.

Ezt a szonátát már én is játszottam. Rengetegszer. De soha, egyetlenegyszer sem szólt így. Az utolsó tételben az embert szinte fojtogatja a bánat, érzelmileg annyira megterhelő, hogy arról mindenki csak szuperlatívuszokban tud beszélni. De Isabella keze alatt inkább felemelő volt, már-már örömteli.

Noha a technikája nem volt tökéletes. Egyes hangokra túl sok karsúlyt helyezett, másutt lyukas volt a hang, és nem mindig tudta az egyes dallamokat éneklő hangon játszani. Ennek ellenére tényleg véghez vitte a lehetetlent.

A fájdalmat képes volt reménnyé változtatni.

Az utolsó hang lélegzétvisszafojtva csengett még a levegőben, aztán elhalt, és csend borult a teremre.

A varázslat, amely fogva tartott, repedezni kezdett. Újra megtelt a tüdőm levegővel, de amikor megszólaltam, a hangom valahogy durvábbnak hatott, mint máskor.

– Lenyűgöző.

Isabella láthatóan összerezett még mielőtt az utolsó szótag elhagyta a szám. Hátrafordult, és riadt szemekkel bámult rám. Amikor felismert, kicsit megnyugodott, de egy másodperccel később újra megfeszült a teste.

– Mit keresel itt?

Vidám mosoly remegett az ajkamon.

– Ezt inkább én kérdezhetném tőled.

Nem fedtem fel előtte, hogy tudtam, már hónapok óta feljár titokban a zongoraterembe. Egyszer véletlenül megláttam, amikor sokáig itt maradtam a könyvtárban, és pont akkor léptem ki a folyosóra, amikor bűnbánó arccal becsukta

maga mögött az ajtót. Ő nem látott meg, de azóta többször is hallottam játszani. A könyvtár közvetlenül a zongoraterem mellett van. Ha a válaszfal közelében ültem, hallottam a dal- lamokat a másik oldalról. Furcsán megnyugtató aláfestésként szolgáltak a munkámhoz.

De ma estig nem hallottam tőle ilyen komoly művet, mint a Hammerklavier.

– Nyitvatartási idő után mi is használhatjuk a szobát, ha nincs itt más – mondta Isabella az állát kicsit dacosan felszeg- ve. – Azaz például most is – tette hozzá tétován, a szemöldö- két V-alakban összehúzva.

Már épp fel akart állni, de én hevesen csóváltam a fejem.

– Ne, ne! Maradj csak! Mármost, ha nincs más terved az éjszakára – tettem hozzá vigyorogva. – Úgy hallom, manap- ság a neongörkorcsolyás partik nagyon adják.

Az arca bíborszínre váltott, de megint felszegte az állát, és méltóságteljesen pillantott rám.

– Udvariatlanság kihallgatni mások beszélgetését. Ezt nem tanították meg neked a bentlakásos magániskolában?

– *Au contraire*, ott szinte virtusnak számít mások beszél- getéseinek kihallgatása. De ami az indirekt vádat illeti, nem tudom, mire gondolsz – mondtam szelíden. – Én csak meg- említettem, hogy manapság mi a trendi az éjszakában.

Az eszem azt súgta, hogy ne kerüljek a szükségesnél köze- lebb Isabellához. Hiszen ez így egyáltalán nem volt helyén- való, tekintve a munkáját, illetve az én pozíciómat a klubnál. Volt egy olyan nyugtalanító érzésem, hogy ez az egész már most roppant veszélyes – ha nem is fizikailag, hanem vala- hogy másképp, de ennél pontosabban nem tudtam megfo- galmazni galmamban.

Ahelyett viszont, hogy szépen távoztam volna, ahogy a jó- zan ész diktálta, odaléptem hozzá, és a zongora elefántcsont billentyűin lejátszottam egy futamot. A hangszer még min- dig meleg volt az ujjai érintésétől.

Ő kicsit elernyed a széken, de a szeme éber maradt, ahogy végignézett rajtam.

– Bocs, de valahogy nem bírlak elképzelni egy éjszakai klubban, pláne nem egy ilyen neonosban.

– Nem feltétlenül kell részt vennem valamiben ahhoz, hogy értsem. – Azzal megszólaltattam egy moll akkordot, mintegy jelezvén, hogy témát akarok váltani. – Csodálatosan zongoráztál. Nem sokan tudják így eljátszani a Hammerklaviert...

– De? Csak? Viszont?

– Viszont a második téma eleje kicsit agresszív volt. Annak inkább könnyedebbnek, visszafogottabbnak kell lennie. – Ez egyáltalán nem sértés akart lenni, csak objektív értékelés.

Isabella felvonta a szemöldökét.

– Mert neked jobban megy?

A pulzusom megugrott, és egy ismerős lángot éreztem pislákolni a mellkasomban. A hangja valahol a huncutság és a provokálás határmezsgyéjén mozgott, de nekem ennyi is elég volt ahhoz, hogy elszabadítsa bennem a versenyszellemet.

– Szabad? – bólintottam a zongoraszékre.

Felállt. Én leültem a helyére, és beállítottam a megfelelő magasságot. Majd ismét megérintettem a billentyűket, ezúttal elmélyültebben. Csak a második tételt játszottam, de a Hammerklaviert már gyerekkorom óta gyakoroltam, ugyanis annak idején folyton azzal nyaggattam a zongoratanáromat, hogy ugorjuk át a könnyű darabokat, és inkább a bonyolultabb művekkel foglalkozunk. Nehezebb volt elkezdeni így az első tétel nélkül, de az izommemória segített.

A szonátát bravúrosan fejeztem be, és elégedetten mosolyogtam hozzá.

– Hm – mondta Isabella szinte közönyösen. – Az enyém jobb volt.

– Hogy micsoda? – kaptam fel a fejem.

– Sajnálom – vonta meg a vállát. – Ügyes zongorista vagy, de valami hiányzik belőled.

Az érzés annyira szokatlan volt számomra és annyira váratlan is, hogy csak bámulni bírtam, a szavaim valahol elvesztek a csodálkozás és a felháborodás között.

– Valami hiányzik – ismételtem, mert annyira ledöbben-tem, hogy képtelen voltam egy értelmes gondolatot kinyög-
ni.

Oxfordban és Cambridge-ben is osztályelsőként végez-tem, kiválóan teniszezek, hét nyelven beszélek. Tizennyolc éves koromban alapítottam egy jótékonyági szervezetet az elmaradottabb régiókban élő művészek megsegítésére, és a legjobb úton haladok afelé, hogy én legyek a legfiatalabb a világ legnagyobb 500 vállalatát irányító vezérigazgatók so-rában.

Harminckét földi évem alatt eddig még soha senki nem mondta azt nekem, hogy valami *hiányzik*.

Amúgy a legrosszabb az egészben, hogy ha kicsit jobban belegondoltam, igaza volt.

Tény, hogy az én technikám felülmúlta az övét. Minden hangot pontosan játszottam, de a darab valahogy nem élt, nem lélegzett. Az érzelmeknek az az áradása, amely az ő elő-adását fémjelezte, nálam nem volt meg, csak valami steril szépség maradt utána.

Azelőtt, amikor egyedül játszottam, ez nekem még soha nem tűnt fel, de most, hogy az övé után hallottam az enyé-met, tagadhatatlan volt a különbség.

Az állkapcsom megfeszült. Megszoktam, hogy minden-ben én vagyok a legjobb. És az a felismerés, hogy ez nyil-vánvalóan *nem igaz*, legalábbis e darab előadását illetően, érzékenyen érintett.

– Szerinted pontosan mi az, ami hiányzik? – kérdeztem nyugodt hangon, annak ellenére, hogy milyen gondolatok árasztották el az agyamat.

Nem elfelejteni: amíg ez nincs rendbe téve, addig nincs teni-szezés Dominickal, helyette zongorázás van. Soha nem szoktam

megelégedni semmivel, ami nem tökéletes, ebben sem fogok kivételt tenni.

Isabella arcán kis gödröcskék jelentek meg. Úgy tűnt, örömet leli az elégedetlenségemben, amin alapból fel kellett volna húznom magam, ehelyett a vigyorgása kis híján belőlem is kihúzott egy mosolyt, de aztán gyorsan erőt vettem magamon.

– Látod, az, hogy nem tudod, mi a probléma, az a legnagyobb probléma – mondta, és már indult is az ajtó felé. – De majd rájössz.

– Várj! – pattantam fel, és gondolkodás nélkül elkaptam a kezét.

Megdermedtünk, mindketten arra a pontra fókuszáltunk, ahol a kezem átfogta a csuklóját. A bőre puha volt, és a pulzusa nagyjából ugyanúgy az egekbe szökött, mint az enyém.

A súlyos, feszült csend úgy nőtt körülöttünk, mint egy gomba. Alapból nagyra tartom a tudományt, és nem hiszek semmiben, ami képes lenne rácăfolni a fizika törvényeire, de akkor és ott meg mertem volna esküdni, hogy az idő lelassult, mintha a másodpercek melaszba hullottak volna.

Isabella nyelt egy nagyot. Apró mozdulat volt ez, de ahhoz épp elég, hogy a törvények ismét hatályba lépjenek, és az elmém visszavegye az irányítást.

Az idő felgyorsult a szokásos tempóra, és olyan hirtelen engedtem el a kezét, mint ahogy az imént megragadtam.

– Elnézést kérek! – mondtam feszült hangon. És igyekeztem nem figyelni a tenyerem bizsergésére.

– Semmi baj – érintette meg Isabella a csuklóját zavart arckifejezéssel. – De nem mondták még neked, hogy úgy beszél, mint valami statisztika a *Downton Abbey*-ben?

A kérdés valahogy annyira szürreálisnak tűnt, hogy belelt egy jó másodpercbe, mire felfogtam.

– Hogy mi... *micsoda*?

– Mint egy statisztika a *Downton Abbey*-ben. Tudod, az a sorozat... Brit arisztokraták úgy száz évvel ezelőtt...

– Igen, ismerem. – Azért én sem barlangban élek.

– Oké, csak hát sosem lehet tudni... – Isabella újabb tündöklő mosolyt villantott felém. – Szerintem néha rád férne egy kis lazulás. Talán a zongorajátéknak is jót tenne.

Aznap este másodszor hagytak cserben a szavak.

Még akkor is csak álltam a hangszer mellett némán, és próbáltam rájönni, hogy tudott ilyen furán alakulni ez az este, amikor az ajtó már becsukódott mögöttem.

Már hazafelé tartottam, amikor rádöbbenem, hogy egyetlenegyszer sem gondoltam a vezérigazgatói pozícióra, meg erre az egész fura időzítésre, amióta meghallottam Isabella játékát a zongorateremben.

4. FEJEZET

Isabella

Anya a minap kérdezett felőled – mondta Gabriel. – Évente csak egyszer jössz haza, és aggódik, hogy mit művelsz te ott Manhattanben...

A homlokomat ráncoltam, és csak bámultam magam előtt a félig üres oldalt, miközben a bátyám folytatta a panaszkodást. Tudtam, hogy nem kellett volna felvennem. Kaliforniában még csak hajnali hat óra van, de ő ugyanolyan pörgős és összeszedett, mint mindig. Gondolom, most is a futógépen tolja, közben híreket olvas, e-maileket válaszol meg, és issza valamelyik förtelmes antioxidáns turmixát.

Én meg már arra is büszke voltam, hogy kilenc előtt kikecmeregtem az ágyból. Nem aludtam valami jól, a tegnapi esti találkozás Kaijal nyomot hagyott bennem, de gondoltam, ez a furcsa élmény esetleg segíthet, hogy néhány mondatot odabiggyesszek a kéziratomhoz.

Hát, ez sem jött be.

Az erotikus thrillerem egy gazdag ügyvéd és egy naiv pincérnő halálos viszonyáról valahogy csak nem akart normáli-

san összeállni a fejemben. Megvolt a cselekmény, megvoltak a szereplők, de legyek átkozott, szavak nélkül ez így nulla.

És hogy még rosszabb legyen, a bátyám csak nyomta tovább a sódert:

– Figyelsz te rám? – Hangjában ugyanannyi volt a keserűség, mint a rosszallás.

A laptopom melege átszivárgott a nadrágomon és behatolt a bőröm alá, de alig vettem észre. Annyira azzal voltam elfoglalva, hogy valahogy kitöltsem azt a sok üres helyet a képernyőn, de úgy, hogy közben ne kelljen több szót leírnom.

– Persze! – mondtam, közben kijelöltem a teljes szöveget, és harminchatosra emeltem a betűméretet. *Na, így már jobb.* Az oldal egyből nem tűnt olyan üresnek. – Épp ott tartottál, hogy konzultáltál egy orvossal a humorérzék-implantátumról. És ugyan még csak kísérleti fázisban van a dolog, de nálad annyira kritikus a helyzet, hogy...

– Vicces! – A legidősebb bátyám szerintem még az életében nem talált semmit igazán viccesnek, ezért is kellett volna neki egy humorérzék-beültetés. – Komolyan mondom, Isa! Aggódunk érted. Hány éve már, hogy New Yorkba költöztél, de még mindig egy patkányfészekben laksz, piákat szolgálsz fel valami kocsmában...

– A Valhalla Klub nem *kocsmá!* – tiltakoztam. Hat állásinterjún kellett átmennem, hogy felvegyenek a bárba. Nem fogom hagyni, hogy Gabriel nekem itt semmibe vegye ezt a teljesítményt. – Amúgy meg a lakásom *nem* patkányfészek, tudod jól, hogy óriáskígyót tartok.

Védelmes pillantást vetettem Monty kis viváriumára, ahol összegömbölyödve aludta az igazak álmát. Persze, neki könnyű. *Őt* nem hívogatja a bátyja, és nem is kell görcsölnie azon, hogy elbénázza az életét.

– ...és még mindig ugyanazon az egy könyvön dolgozol – folytatta Gabriel, mintha meg sem hallotta volna, amit mondtam. – Figyu, mi megértjük, hogy most azt hiszed, író

akarsz lenni, de talán itt lenne már az ideje kicsit átgondolni ezt az egészet. Gyere haza, aztán itt nyugiban kitalálhatsz valami mást. A cégnél is elkélne a segítséged.

Haza? A családi vállalkozásba? *Csak a holttestemen át.*

Mély keserűséget éreztem a torkomban, ahogy csak egy pillanatra is elképzeltem, hogy valami nyomorult kis lyukban töltöm a napjaimat. Tény, hogy nem sokat haladtam a kéziratommal, de ha elfogadnám Gabriel „megoldását”, az azt jelentené, hogy végképp feladtam az álmaimat.

A könyv ötlete két évvel ezelőtt villant be, amikor ott ücsörögtem a Washington Square Parkban, és bámultam az embereket. Fültnúja lettem egy heves vitának egy férfi és egy fiatalabb nő között, aki nyilvánvalóan nem a fickó felesége volt. A képzeletem pedig egyből elragadott. A történet a legapróbb részletekig kirajzolódott a fejemben, úgyhogy egyből el is mondtam főnök-főnöknek a nagy tervemet, hogy thrillert fogok írni.

Másnap mindjárt vettem is egy zsír új laptopot, és nekiláttam az írásnak. A szavak csak úgy dőltek belőlem. De a végeredmény korántsem volt olyan remekbe szabott, mint ahogy elképzeltem. Amit a képernyőn láttam, egyáltalán nem gyémánt volt, inkább csak néhány fekete széndarab. Úgyhogy töröltem is az egészet.

Maradt tehát a nagy büdös semmi.

– Nemcsak *hiszem*, hogy író akarok lenni. Én tényleg író *akarok* lenni – mondtam. – Csak most még a tervezés fázisában vagyok a sztorival.

Oké, most rohadtul nem ment az írás, de azért volt abban valami különleges, ahogy új világokat alkottam, és teljesen elvesztem bennük. A könyvek évek óta szolgáltak menedékként számomra, és tuti, hogy egyszer *ki fogom adni* a saját regényemet is. És rohadtul nem fogom feladni ezt az álmat csak azért, hogy valami irodai droid legyen belőlem.

– Ja, mint ahogy táncos, utazási ügynök és televíziós műsorvezető is akartál lenni? – A rosszallás most már egyértelműen felülkerekedett Gabriel hangjában. – Figyu, nem most nyomták a kezedbe a diplomádat. Huszonnyolc éves vagy. Szerintem némi iránymutatásra lenne szükséged.

A keserűség száraz, savanyú iszappá sűrűsödött.

Némi iránymutatásra lenne szükséged.

Ja, persze, ő könnyen beszél. Aki már a gimiben is tudta, mit akar. Ahogy a *többi* tesóm is. Én voltam az egyetlen Valencia, aki céltalanul hánykódott az iskola utáni vizeken, míg a család többi tagja ezerrel építette a karrierjét.

Az üzletember, a művész, a professzor, a mérnök... meg én, aki csak pofázik. Elegem volt abból, hogy nekem semmi nem jön össze, abból meg aztán végképp, hogy Gabrielnek van igaza.

– Nem kell nekem iránymutatás. Egyébként meg... – *Ki ne mondd! Nehogy kimondd. Ne!* – ....már majdnem kész vagyok veled. – A hazugság úgy tört ki belőlem, hogy esélyem sem volt megállítani.

– Valóban?

Csak ő volt képes egyetlen szóba annyi kételyt sűríteni, hogy az valami teljesen más jelentést kapjon: *Hazudsz?*

Az igazi, ki nem mondott kérdés ott tekergett a vonalban, és egymás után világított rá az iménti kijelentésem gyenge pontjaira. Amiből ugyebár volt bőven. Tulajdonképpen az egész egyetlen nagy gyenge pont volt, mert ami azt illeti, közelebb álltam ahhoz, hogy felállítsak egy kolóniát a Marson, mintsem hogy belátható időn belül befejezzem a könyvet. De most már késő volt. Magamat szorítottam sarokba, és innen csak egy út vezet kifelé: előre.

– Igen – köszörültem meg a torkom. – Vivian esküvőjén megvolt az áttörés. Tudod, Olaszország, meg minden. Anyyira, szóval, hát inspiráló volt.

Mondjuk, az egyetlen dolog, amire inspirált, az a pezsgő-
vedelés volt, meg az azt követő másnaposság, de ezt inkább
megtartottam magamnak.

– Nagyszerű! – mondta Gabriel. – Akkor szívesen elolvas-
nánk. Anya születésnapja négy hónap múlva lesz. Majd hozd
el a kéziratot is az ünnepségre!

Egy egész hegyomlás indult meg bennem, és a sziklák ott
gyülekeztek a gyomromban.

– Arról szó sem lehet. Ez egy erotikus thriller, Gabe! Tu-
dod, tele van *szexszel*.

– Tudom, mint jelent az erotikus thriller. De mi a csalá-
dod vagyunk. Csak segíteni szeretnénk.

– De, hát...

– Isabella! – Gabriel most ugyanolyan hangon beszélt,
mint amikor kiskorunkban játszotta a főnököt. – Erről nem
nyitok vitát.

Olyan erősen szorítottam a telefonomat, hogy a borítás
kis híján megrepedt.

Ez már ultimátum volt. Tudta ő is, tudtam én is, és egyi-
künk sem volt hajlandó engedni.

– Rendben! – próbáltam egy kis durcát belevinni a han-
gomba. – De nekem aztán ne nyavalyogj, ha utána a sokktól
legalább öt évig nem bírsz a szemembe nézni!

– Vállalom a kockázatot – mondta félreérthetetlenül fi-
gyelmeztető felhanggal. – De ha valamilyen oknál fogva ad-
dig mégsem tudnád megírni, akkor leülünk, és komolyan
elbeszélgetünk.

Apánk halála után Gabriel vette át a családfői szerepet
anyánk mellett. Ő vigyázott a testvéreimre és rám, amíg
anyánk dolgozott: eljött értünk a suliba, időpontot kért az
orvoshoz, vacsorát főzött. Azóta már mind felnőtünk, és ez
a főnökösködés a részéről most már kezdett nagyon fárasztó
lenni, ahogy anyánk még több családfenntartói feladatot ru-
házott rá.

– Ezt nem teheted... – csikorgattam a fogamat.

– Most mennem kell, mert ma korán lesz egy megbeszélés. Majd dumálunk. Februárban találkozunk. – Azzal ki is nyomott, de az alig leplezett fenyegetés még sokáig visszhangzott a fülemben.

A pánik gombóccá állt össze a torkomban. Odébb löktem a telefonomat, és próbáltam normálisan lélegezni a szorító érzés ellenére.

Ez a szemét Gabriel! Az tuti, hogy már most a könyvemről tart kiselőadást az egész családnak. Ha ezek után üres kézzel állítok be hozzájuk, az egész banda nekem esik. Anyám meg lesz döbbenve, nagyanyám is rosszállóan csóválja majd a fejét, de ami a legborzasztóbb, nézhetem Gabriel önelégült képét.

Tudtam én, hogy ez nem fog menni neked.

Iránymutatásra van szükséged.

Mikor szeded már össze magad, Isabella?

Huszonnyolc éves vagy.

Ha nekünk, többieknek sikerült, neked miért nem megy?

A fantomvádak ott tobzódtak a torkomban elzárva az oxigén útját.

Négy hónap. Négy hónapom van, hogy a valhallás melóm mellett megküzdjek ezzel a rohadt alkotói válsággal, különben az egész családom Gabrielnek ad majd igazat, mondván, hogy csak álmodozni tudok, de igazából csak egy nagy nulla vagyok.

Már eddig is tök gáz volt minden évben úgy hazamenni, hogy semmi érdemlegeset nem tudtam felmutatni, mire vittem abban a híres New Yorkban. Inkább bele sem akartam gondolni, milyen lesz majd látni mindegyikük arcán a csalódottságot.

Minden oké. Menni fog.

Nyolcvanezer szó február elejéig. Azért az hozható, nem?

Egy pillanat erejéig megengedtem magamnak a reménykedést, és valóban elhittem, hogy az új énem igenis képes lesz rá.

Aztán hangosan felnyögtem, és a tenyeremet a lehunyt szememre nyomtam. De hiába. Így is csak egy halom üres oldalt láttam magam előtt.

– Ezt rendesen beszoptam.